

Az ítéltábla Bakkné dr. Gaál Éva ügyvéd által képviselt **felperesnek** dr. Mészáros András ügyvéd által képviselt **alperes** ellen **tulajdonjog megállapítása** iránt indított perében a Vas Megyei Bíróság 2011. október 26. napján kelt 17.P.20.454/2008/104. számú ítéletével szemben az alperes által 105., 106. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbeezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 200.000.- (Kettőszázezer) forint másodfokú perköltséget, az államnak pedig az illetékügyben eljáró hatóság külön felhívására 313.750.- (Háromszáztizenháromezer-hétszázötven) forint feljegyzett fellebbezési illetéket. Az ezt meghaladóan feljegyzett 313.750.- (Háromszáztizenháromezer-hétszázötven) Ft illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincsen helye.

I n d o k o l á s :

A felperes élettársi közös szerzésre alapítva részben tulajdoni, részben pedig - a tulajdoni hányada helyébe lépett ellenérték tekintetében - kötelmi igényt érvényesített az alperessel, mint néhai élettársa törvényes örökösével szemben. Hivatkozása szerint az "**A**" **települési** ingatlan 124/156 tulajdoni illetősége a tulajdonát képezi, e tekintetben a közös tulajdon megszüntetését és a **1.** utcai ingatlan tekintetében érvényesített kötelmi igényének az alperesnek járó megváltási árral szembeni beszámítását kérte. Utóbbi tekintetében az ingatlan kisajátítása folytán a tulajdoni hányada helyébe lépett értéket 5 millió forintban határozta meg. A fentiekben túlmenően a néhai temetési költségének megfizetésére kérte az alperes marasztalását.

Az alperes a **1.** utcai ingatlannal kapcsolatosan 1.450.000.-Ft-ban elismerte a felperes kötelmi igényét. Az "**A**" **települési** ingatlan tekintetében a felperes által fizetendő

megváltási ár összegét 1.950.000.-Ft-ban kérte megállapítani, míg a felperes nevén álló **2.** utcai ingatlan tekintetében 1.088.000.-Ft kötelmi igényt érvényesített az élettársak által közösen eszközölt hiteltörlesztésre és értéknövelő beruházásokra alapítva.

Az "**A**" **települési** telek tekintetében arra hivatkozott, hogy az a néhai különvagyonra volt, hisz egy másik ingatlan kártalanításából származó pénzből került megvásárlásra.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében elrendelte a "**B**" **települési a./** hrsz.-ú ingatlan közös tulajdona megszüntetését megváltás útján. Ennek során az alperes $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadát a felperes tulajdonába adta és rendelkezett ezen tulajdoni illetőség tekintetében az alperes tulajdonjogának törlése és a felperes tulajdonjogának ingatlan-nyilvántartási bejegyzése iránt.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 4.073.740.-Ft-ot és ezen összegből 444.740.-Ft-nak 2008. január 31-től a kifizetéséig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát.

Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 119.403.-Ft-ot és ezen összegből 21.700.-Ft után 1988. szeptember 1. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát.

Kötelezte a felperest és az alperest, hogy fizessenek meg az államnak 120.000-120.000.-Ft eljárási illetéket. Megállapította, hogy az ezt meghaladó 240.000.-Ft eljárási illeték az állam terhén marad.

Kötelezte a felperest és az alperest, hogy fizessenek meg az államnak fejenként 53.180.-Ft feljegyzett költséget azzal, hogy az ezt meghaladóan feljegyzett 106.360.-Ft költség az állam terhén marad.

A bíróság ítéletében rendelkezett a perrel érintett ingatlanok tekintetében bejegyzett perfeljegyzés tényének törlése iránt.

Határozata indokolásában - a Vas Megyei Bíróság 17.P.20.454/2008/40. számú jogerős közbenső ítéletére figyelemmel - megállapította, hogy a felperes és néhai **alperes testvére** (az alperes testvére) 1976. és 2008. január 31. között élettársi kapcsolatban éltek. A "**B**" **települési a./** hrsz.-ú ingatlan ("**A**" **települési** ingatlan) az ingatlan-nyilvántartás adatai szerint $\frac{1}{2}$ részben a felperes, $\frac{1}{2}$ részben pedig az örökhagyó tulajdonát képezte, utóbbi tulajdoni illetőséget a közjegyző az alperesnek adta át ideiglenes hatállyal törvényes oldaláig öröklés jogcímén.

A bíróság megállapítása szerint az ingatlant 1984. március 29-én vásárolták meg 200.000.-Ft vételárért, melyből 100.000.-Ft-ot a felperes édesanyja biztosított, míg a fennmaradó 100.000.-Ft az élettársak közös vagyona volt. Az élettársak a telken építkeztek, a beruházás bekerülési költsége hozzávetőleg 600.000.-Ft volt, melynek $\frac{1}{3}$ -át a felperes különvagyonai hozzájárulása biztosította. Az ingatlan beruházások előtti forgalmi értéke 470.000.-Ft, a beruházások utáni forgalmi értéke 1.350.000.-Ft volt, a jelenlegi forgalmi értéke pedig 4.200.000.-Ft. Ezen belül azonban a felperes által az élettársa halálát követően elvégzett beruházások 430.000.-Ft-ot képviselnek.

Az elsőfokú ítéleti tényállás szerint a "**B**" **települési y.** hrsz.-ú (**1.** utcai) ingatlan $\frac{3}{4}$ tulajdoni illetőségét az örökhagyó 1972-ben adásvétel jogcímén, a további $\frac{1}{4}$ részét pedig az élettársi együttélés alatt közös pénzből, közös tulajdon megszüntetése jogcímén szerezte. Az élettársak az ingatlanban 1978-tól kezdődően többször is jelentős beruházásokat végeztek.

Az 1980-ban elvégzett beruházások előtt az ingatlan forgalmi értéke 450.000.-Ft, a beruházások befejeztével pedig 630.000.-Ft volt. Az 1984-es beruházások megkezdése előtt az ingatlan forgalmi értéke 630.000.-Ft, a beruházás befejezését követően a forgalmi érték pedig 1.200.000.-Ft volt. Az 1990-es beruházásokat követően az ingatlan forgalmi értéke 1.650.000.-Ft volt, ebből a beruházások forgalmi értéknövelő hatása 450.000.-Ft.

Az ingatlan a per során kisajátításra került, a kisajátítási kártalanítási összeg 11.900.000.-Ft-ban került meghatározásra.

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a **"B" település, 2. utca ...számú** ingatlant a felperes 1969-ben vásárolta meg 208.000.-Ft vételárért. A 120.000.-Ft vételárhátralékot 560.-Ft havi részletben vállalta megfizetni, ezt 1988. augusztus 31. napjáig az édesanyja fizette helyette, ekkor pedig a felperes 43.406.-Ft megfizetésével az ingatlant tehermentesítette. Az ingatlan jelenlegi forgalmi értéke 6.800.000.-Ft, ebből az élettársi közösség alatt végzett beruházások forgalmi értéke összesen 195.400.-Ft.

A bíróság megállapítása szerint az elhunyt temetési költsége 444.742.-Ft volt, melyet a felperes viselt és melyet az alperes sem vitatott a perben.

Az elsőfokú bíróság ítélete jogi indokolásában kiemelte, hogy a Ptk.578/G. § (1) bekezdése az élettársi jogviszony fennállásának bizonyítottsága esetére törvényes védelmet létesít amellett, hogy annak tartalma alatt az élettársak akár együttesen, akár külön-külön megszerzett bármely vagyontárgya az élettársak közös tulajdonát képezik, kivéve, ha az élettársak valamelyike kizárólagos szerzést bizonyít. A közös szerzés, a szerzésben való közreműködés tényét és mértékét, valamint az ennek megfelelő arányú közös tulajdonszerzés mértékét nem az egyes vagyontárgyakra külön-külön, hanem az együttélés teljes tartama alatt megszerzett vagyontömegre vonatkozóan egységesen kell meghatározni (BH.1996. 258). A közös tulajdoni hányad mértékének alapjául szolgáló szerzési arány meghatározása során az élettársak kizárólagos tulajdoni hozzájárulásának az egészét, valamint a közös tulajdoni hozzájárulásnak az egyes élettársakra eső hányadát egyaránt figyelembe kell venni.

A közös gazdálkodás során megszerzett vagyontárgyakra vonatkozóan az élettársakat dologi jogi igény illeti meg, mely nem évül el. Erre figyelemmel a felperesnek tulajdonjogi igénye lehet az élettársi kapcsolat alatt megszerzett vagyontárgyakra, ugyanakkor a 1. utcai ingatlan időközben kikerült az alperes tulajdonából, így erre tekintettel a felperes kötelmi igényt érvényesíthet, hisz annak tulajdonjogát már nem szerezheti meg.

A hivatkozott jogszabályi rendelkezés szerint az örökhagyó halálakor meglévő vagyontárgyakra a felperes és az örökhagyó a hozzájárulásuk arányában szereztek közös tulajdont, ezért a szerzéshez való hozzájárulást kellett elsődlegesen meghatározni. Ennek során az elsőfokú bíróság az élettársak jövedelemigazolását, továbbá az általuk végzett egyéb munkát is figyelembe vette. Utóbbival kapcsolatosan a felperes tekintetében a háztartási munkát és a kertben végzett munkát, míg az örökhagyó tekintetében a főállása mellett végzett tv- és rádiószerelési munkákat is értékelte. Az örökhagyó jövedelmi viszonyai tekintetében rámutatott arra, hogy a volt munkáltató csupán 1991-től tudta a jövedelmi adatokat igazolni, a nyugdíj megállapításával kapcsolatos iratokat a bíróság beszerezte, a korábbi időszak jövedelmi adatainak részletes feltárása a további bizonyítástól sem volt várható.

Arra figyelemmel, hogy az élettársi kapcsolat alatt a vagyonszaporulat lényegében 1994-ig bezárólag keletkezett, az ezt követő időre szerzett jövedelmet a vagyonszerzésben való közreműködés arányának megállapítása során nem vette figyelembe, utalva arra, hogy ezt a jövedelmet a felek a megélhetés során használták fel. A bíróság a tanúvallomások, valamint a beszerzett jövedelmi adatok alapján mérlegeléssel úgy foglalt állást, hogy az élettársak szerzési aránya egyenlő volt.

Az **"A" települési** ingatlannal kapcsolatos igények elbírálása során a bíróság bizonyítottnak látta, hogy a 200.000.- Ft vételár forrásául részben 150.000.-Ft kölcsön szolgált, melyet a felperes vett fel és a kölcsönadó tanúvallomása alapján megállapította, hogy abból 100.000.-Ft-ot a felperes édesanyja fizetett vissza. Az adásvételi szerződés 3. pontjában foglaltakkal szemben sem találta azonban igazoltnak azt az alperesi állítást, hogy az ingatlant az örökhagyó kizárólagos tulajdonát képező ingatlanok részbeni kisajátításáért kapott kártalanítás ellenértékeként vásárolták meg. A kisajátítással kapcsolatos iratok (a folyamatban volt per első- és másodfokú ítélete), valamint azon körülmény alapján, hogy a vételár, illetőleg a kártalanítás összege között jelentős különbség volt, a bíróság azt állapította meg, hogy a vételár nem származhatott a kártalanítási összegből. A szerződés ezirányú kitétele valójában a vagyonátruházási illeték-kedvezmény igénybevételét célozta. Mindezek figyelembe vételével azt állapította meg a bíróság, hogy az **"A" települési** ingatlan a beruházások előtt $\frac{3}{4}$ részben a felperes, $\frac{1}{4}$ részben pedig az örökhagyó tulajdonát képezte. A meghallgatott tanú vallomása alapján (utalva arra, hogy az alperesi képviselő a per során ezt a körülményt nem vitatta) a bíróság megállapította, hogy az építkezés bekerülési költségét $\frac{1}{3}$ részben a felperes édesanyja bocsátotta az élettársak rendelkezésére. A beruházások forgalmi értéket növelő hatását is figyelembe véve, az elsőfokú bíróság a felperes tulajdoni illetőségét 70/100-ban, míg az örökhagyó tulajdoni illetőségét 30/100-ban határozta meg. A közös tulajdon megszüntetése során a Ptk.148. § (2) bekezdése alapján a megváltási árat ennek megfelelően állapította meg, figyelembe véve az ingatlan jelenlegi forgalmi értékét és abból a felperes által az örökhagyó halálát követően elvégzett beruházások forgalmi értéket növelő hatását. Ennek megfelelően 1.131.000.-Ft-ban határozta meg az alperesnek járó megváltási árat.

A **1. utcai** ingatlan tekintetében arra figyelemmel, hogy az $\frac{1}{4}$ tulajdoni illetőség az élettársi kapcsolat alatt került megvásárlásra, a felperes tulajdoni illetőségét $\frac{1}{8}$ -ban állapította meg a beruházásokat megelőző állapotra vetítve. Az élettársi viszony alatt elvégzett beruházások forrásául a felek különvagyoni hozzájárulást nem tudtak igazolni, így az elsőfokú bíróság által az értékemelő beruházások az élettársak között egyenlő arányban került elszámolásra. Ennek eredményeképpen a felperes tulajdoni illetőségét 40/100, míg az örökhagyó tulajdoni illetőségét 60/100 arányban határozta meg. Megállapította, hogy a kisajátítási kártalanítási összeg felperesre jutó része 4.760.000.-Ft. Ezzel szemben beszámította a felperes által az alperes javára az **"A" települési** ingatlannal kapcsolatosan fizetendő megváltási árat, így a két összeg különbözetének, 3.629.000.-Ft-nak a megfizetésére kötelezte az alperest, és rendelkezett a tulajdonjog változása ingatlan-nyilvántartási átvezetése iránt.

Az ingatlan-nyilvántartás szerint a felperes különvagyonát képező **2. utcai** ingatlannal kapcsolatosan érvényesített alperesi igény tekintetében a meghallgatott tanúk vallomásának

értékelése útján úgy foglalt állást a bíróság, hogy az 560.-Ft-os havi részletet a felperes édesanyja teljesítette, az 1988-ig fizetett törlesztés tekintetében tehát az alperes igényt nem érvényesíthet. Ugyanakkor nem látta kétséget kizáróan bizonyítottnak azt a felperesi állítást, hogy a 43.405.-Ft-os végtörlesztést is a felperes édesanyja biztosította volna a felperes számára, így megállapította, hogy azt az élettársak közösen fizették. Fele része tehát az örökhagyót illetné meg, a hozzájárulást nem a forgalmi értéknövekedés arányában számolta el, hanem ezen összegnek, továbbá az 1988. szeptember 1. napjától járó késedelmi kamatának megfizetésére kötelezte a felperest.

A szakvélemény alapján a bíróság megállapította, hogy az élettársak a 2. utcai ingatlanon közös beruházásokat végeztek, melyek értéke a jelenlegi forgalmi értéken belül 194.400.-Ft, ennek felére az alperes joggal támaszt igényt, így ennek megfizetésére is a felperest kötelezte.

Az örökhagyó illő eltemettetése 444.742.-Ft-os költségének megfizetésére az alperest a bíróság a Ptk.677. § (1) bekezdés a.) pontja alapján kötelezte.

Az alperes fellebbezésében az ítélet megváltoztatását, a felperes keresetének elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

Álláspontja szerint a bíróság tévedett, amikor a felperes részére a 1. utcai ingatlan tekintetében tulajdoni hányadot állapított meg. A csatolt fényképfelvételek ugyanis azt igazolják, hogy az ingatlanon a felperes által hivatkozott beruházások nem a felperes közreműködésével jöttek létre.

Utalt arra, hogy a bíróság az élettársi kapcsolat fennálltára irányuló korábbi ítéleti döntését azon tanúk vallomására alapította, akik egyhangúan azt is állították, hogy a felperes jövedelme lényegesen meghaladta az alperes jövedelmét. Ezzel szemben az alperesi tanúk ennek ellenkezőjét állították és a beruházások vonatkozásában a felperesi hozzájárulást nem támasztották alá. Ezen ellentmondásokat azonban a bíróság nem oldotta fel.

Kifogásolta a fellebbezés, hogy az alperes által előterjesztett viszontkereseti kérelmről az elsőfokú ítélet nem rendelkezett, az ítélet rendelkező része kizárólag a felperesi kereseti kérelmekre terjed ki, ezzel sérti a Pp.213. § (1) bekezdésében foglaltakat.

Kiemelte, hogy a bíróság nem vizsgálta, hogy a felperes által érvényesített temetési költség miből áll, holott ennek csak egy része vonatkozott ténylegesen az elhunyt temetésére, a költségek további része a felperes által megtartott halotti torral kapcsolatosan merült fel. Erre pedig az alperes megkérdezése és hozzájárulása nélkül került sor, így ennek költségeit az alperes nem köteles viselni. Mindemellett a temetési költség felperes által érvényesített összegének részét képezi a felperes saját sírhelye vonatkozásában felmerült kiadás is, melyre az alperes nem kötelezhető.

Az "**A**" **települési** telek vonatkozásában a bíróság nem vette figyelembe azt a tényt, hogy az alperes, illetőleg leánya ezen a telken munkálatokat végzett, a felépítmény kivitelezésében részt vett, illetőleg az alperes fia kőművesként is munkálatokat végzett az építményen. Mindezen túl hivatkozott arra, hogy a felperes az örökhagyó halálát követően meggátolta az alperes ingatlanba való bejutását, azt egyedül és kizárólagosan használta, ezért többlethasználati díjat nem fizetett, így az alperesi tulajdoni hányad felperesi tulajdonba adása mellett a többlethasználati jogosultságot is el kellett volna a bíróságnak számolnia.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az ítélet helyes indokai alapján való helybenhagyására irányult.

Az alperes fellebbezése az alábbiak szerint alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntéséhez szükséges széleskörű bizonyítást lefolytatta, a beszerzett peradatok okszerű mérlegelése útján megállapított tényállásra alapított döntésével szemben a fellebbezésben felhozott eljárásjogi és anyagi jogi indokok nem foghatnak helyt. A felperes és az örökhagyó közötti élettársi viszony fennállta és annak időtartama a jogerős közbenső ítéletben foglaltakra figyelemmel a per ezen szakaszában már nem volt vitatható. Az elsőfokú bíróság a Ptk.578/G. § (1) bekezdésében foglaltak szerint elsődlegesen a szerzésben való közreműködés aránya tekintetében határozott, ennek során az élettársak gazdálkodásának mindenre kiterjedő értékelésével, a beszerzett jövedelemigazolások, valamint az élettársi közösséghez kapcsolódó háztartási és egyéb tevékenység figyelembe vételével foglalt állást, miután a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglalt tájékoztatási kötelezettségének eleget téve a felek bizonyítási indítványai mentén lefolytatta a bizonyítást. Az elsőfokú bíróság által a szerzési arány tekintetében levont következtetés ellenkezőjét még a fellebbezésben hivatkozott alperesi tanúk sem állították, egyedül **1. tanú** tanúvallomásában hivatkozott arra, hogy az örökhagyó jövedelme meghaladta a felperesét. A többi tanú nyilatkozata és a jövedelemigazolások adatai azonban ítéleti bizonyossággal alátámasztották, hogy a háztartási munka figyelembevételével mindenképpen elérte a felperes az 50 %-ot a szerzésben való közreműködés arányát.

Az elsőfokú bíróság mind az **"A" települési**, mind pedig a **1. utcai** ingatlanok tekintetében számba vette és megfelelően értékelte a tulajdonjog megszerzésének körülményeit, annak közös, illetve különvagyoni forrásait. Az élettársak közötti szerzési arány, valamint a bizonyítható különvagyoni források, továbbá az ingatlanon elvégzett folyamatos beruházásokat értékelő műszaki és ingatlanforgalmi szakértői megállapítások egymásra épülő értékelésével mind módszerét, mind pedig számítási módját tekintve helyesen határozta meg a felperest, illetőleg az örökhagyót megillető tulajdoni hányadot. Az egyes különvagyoni, illetve közös vagyoni ingatlanok tárgyában érvényesített különvagyoni, illetőleg közös vagyoni igényeket is megfelelően (az egymással szemben támasztott igények beszámítása útján) elszámolva határozta meg az **"A" települési** ingatlan tekintetében a közös tulajdon megszüntetése körében az alperesnek járó megváltási árat, míg a **1. utcai** ingatlan tekintetében a kisajátítási-kártalanítási összegből a felperest megillető hányadot.

A fellebbezés mellékleteként csatolt fényképfelvételek az elsőfokú eljárás során beszerzett és az elsőfokú bíróság által megfelelően értékelt bizonyítékokkal szemben egyáltalán nem támasztják alá azt a fellebbezési állítást, hogy a felperes a **1. utcai** ingatlanon végzett beruházások körében nem működött volna közre.

Az **"A" települési** ingatlannal kapcsolatosan a beruházások során valóban megállapítható az alperes és családja részvétele. Egyrészt azonban erre ellenérték fejében került sor (az alperes fia a tanúvallomásában megerősítette, hogy az általa elvégzett munkálatokért munkadíjat kapott), másrészt mindkét fél hozzátartozói, ismerősei részéről megállapítható különböző értékű és módú közreműködés formájában megnyilvánuló segítségnyújtás, ez azonban a

szerzés egyenlő arányára irányuló megállapítás megkérdőjelezésére nem alkalmas. Nem nyert ugyanis bizonyítást, hogy egyik vagy a másik fél részéről a hozzátartozók, ismerősök ingyenes segítségének mértéke meghaladta volna a másik fél részéről elszámolható ilyen jellegű közreműködést.

A temetési költséggel kapcsolatos igényét a felperes már a hagyatéki eljárás során megjelölte, meghatározva a temetés, valamint a halotti torral kapcsolatos költség összegét. Az elsőfokú eljárás során az alperes ezt az igényt és annak összegét kifejezetten elismerte, a fellebbezésben ezzel kapcsolatosan hivatkozott körülmények az elsőfokú eljárás során is ismertek voltak számára, így azok másodfokú eljárásban való érdemi értékelésére a Pp.235. § (1) bekezdése már nem nyújtott eljárásjogi lehetőséget. A temetési költségek címén érvényesített hagyatéki hitelezői igény tekintetében tehát a fellebbezésben foglaltak nem teremtettek alapot az ítélet megváltoztatására.

A fellebbezésben foglaltakkal szemben az alperes által nem került sor az elsőfokú eljárás során viszontkereset előterjesztésére, de az általa érvényesíteni kívánt igények körében erre eljárásjogilag nem is volt szükség. A felperes élettársi közös vagyon megosztására irányuló igényének körében az alperes ellenkérelem formájában érvényesíthette és érvényesítette is az élettársak közös vagyonát képező, továbbá a felperes különvagyonát képező ingatlanok tekintetében az igényeit. Azokat az elsőfokú bíróság maradéktalanul elbírálta, igényeinek részben helyt adott és az ítéletében ennek megfelelően rendelkezett a felek egymással szembeni kölcsönös marasztalása tekintetében. Ítéleti döntése kiterjedt valamennyi, a felek által a perben érvényesített igényre, ezáltal a fellebbezésben foglaltakkal szemben nem sérti a Pp.213. § (1) bekezdésének rendelkezését.

Az elsőfokú bíróság valóban nem rendelkezett az "**A**" települési ingatlannal kapcsolatosan használati díj iránti igényről, erre azonban eljárásjogi lehetősége sem volt, hisz az alperes az elsőfokú eljárás során sem az igény alapjául a fellebbezésében már hivatkozott tényeket, sem pedig az ilyen jellegű követelését nem adta elő. Az ezzel kapcsolatosan a fellebbezésében felhozott tényállítások érdemi vizsgálatára a Pp.235. § (1) bekezdése, viszontkereset másodfokú eljárás során való előterjesztésére a Pp.147. § (1) bekezdése, míg a fellebbezésben foglalt tartalommal beszámítási kifogás előterjesztésére a Pp.247. § (3) bekezdése nem ad eljárásjogi lehetőséget.

A kifejtettekre figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. Az eredménytelenül fellebbező alperest a Pp.78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes javára a 32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdés a.) pontja, továbbá (5) bekezdése szerinti összeg (6) bekezdés szerinti - a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel arányos - mérséklésével megállapított (az Áfát is magában foglaló) ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére, továbbá részleges személyes költségmentességére figyelemmel a feljegyzett fellebbezési illeték 50 %-ának állam javára való megfizetésére. Azt ezt meghaladóan feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986.(VI.26.) IM. rendelt 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Győr, 2012. december 3.

Dr. Világi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Dr. Maurer Ádám sk.
előadó bíró

Dr. Havasiné dr. Orbán Mária sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó:

Az ügy tömör összefoglalása:

Az élettársi viszony fennállásának bizonyítottsága törvényes vélelmet létesít amellet, hogy annak tartama alatt az élettársak által akár együttesen, akár külön-külön megszerzett bármely vagyontárgy az élettársak közös tulajdonát képezi. Az élettársak együttélésük alatt a szerzésben való közreműködésük arányában szereznek közös tulajdont.

Alkalmazott jogszabályok:

1959. évi IV. törvény 578/G. §.

